

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 299/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. septembra 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. B., D., zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. A., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Komárno v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 22/2006 a jeho rozhodnutím z 10. januára 2008 a postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob 47/2008 a jeho rozhodnutím z 15. mája 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. B. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. júla 2008 doručená sťažnosť Ľ. B., D. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. A., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) a jeho rozhodnutím z 10. januára 2008 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 22/2006 a postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob 47/2008 a jeho rozhodnutím z 15. mája 2008.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že 20. decembra 2005 podal okresnému súdu žalobu o zaplatenie sumy 53 894 Sk s príslušenstvom z dôvodu neuhradenia majetkového podielu sťažovateľovi zo strany odporcu. Vo veci bol 7. marca 2006 vydaný platobný rozkaz, proti ktorému odporca (žalovaný) podal 17. marca 2006 odpor. Okresný súd nariadil osem pojednávaní (na 3. jún 2006, 17. január 2007, 14. marec 2007, 23. apríl 2007, 19. jún 2007, 22. október 2007, 26. november 2007, resp. 14. január 2008) a na pojednávaní 16. januára 2008 vyhlásil rozsudok, ktorým návrh žalobcu (pred ústavným súdom sťažovateľa, pozn.) zamietol. Proti tomuto rozsudku sa sťažovateľ odvolal a krajský súd o odvolaní rozhodol rozsudkom č. k. 26 Cob 47/2008-278 z 15. mája 2008 tak, že rozsudok prvostupňového súdu potvrdil.

Sťažovateľ považuje tento postup všeobecných súdov za „nespravodlivý a aj zákonu odporujúci“, pričom vzhľadom na potvrdzujúci rozsudok podľa § 238 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) ani § 237 OSP dovolací dôvod do úvahy neprichádza, a keďže nemožno očakávať rozhodnutie dovolacieho súdu, kde by sa krivda sťažovateľa napravila, sťažovateľ dovolanie nepodal.

Predmetom napadnutého konania vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 4 Cb 22/2006, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako navrhovateľ, je vydanie vyrovnacieho podielu z titulu, že bol členom Poľnohospodárskeho družstva D. do 1. apríla 1996, ktoré zaniklo a jeho právnym nástupcom sa stala obchodná spoločnosť A. D., ktorá prevzala všetky záväzky a práva Poľnohospodárskeho družstva D..

Sťažovateľ 25. marca 1998 uzavrel so žalovaným dohodu, v ktorej sa žalovaný zaviazal sťažovateľovi do 90-tich dní od doručenia žiadosti o majetkové vypořádanie

vyplatiť toto majetkové vyporiadanie v sume 53 894 Sk (celkový majetkový podiel sťažovateľa bol vyšší, a to 127 898 Sk, ale žalovaný si svoj záväzok do 25. marca 1998 poskytnúť sťažovateľovi majetkové vyporiadanie čiastočne plnil, z toho dôvodu sťažovateľ očakával len ďalšie čiastočné plnenie).

Sťažovateľ 20. decembra 2005 uplatnil na okresnom súde voči žalovanému istinu 53 894 Sk s prísl. ako vyrovnací podiel a žiadal o jeho vydanie od žalovaného podľa § 33b ods. 1 zákona č. 246/1995 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov.

Sťažovateľ vychádzal z toho, že ako bývalý člen poľnohospodárskeho družstva má pri zániku členstva za trvania družstva ako doterajší člen nárok na vyrovnací podiel (§ 233 ods. 1 Obchodného zákonníka). Bol pritom toho názoru, že nepresné označenie „podielu“ je len formálnym nedostatkom, pretože pokiaľ ide o úkony (preberanie všetkých záväzkov), tie sa posudzujú podľa ich obsahu (§ 41 ods. 2 OSP). V konaní pred okresným súdom konajúci sudca okresného súdu podľa sťažovateľa až v roku 2007 ústne vyhlásil, že ide o vyrovnací podiel, a nie majetkový podiel.

Podľa sťažovateľa nárok na vyrovnávací podiel podľa § 233 ods. 4 Obchodného zákonníka pokiaľ ide o splatnosť po uplynutí troch mesiacov od schválenia účtovnej uzávierky za rok, v ktorom členstvo zaniklo, nebol dôvod zo strany sťažovateľa si uplatniť, pretože jeho nárok vyplýva priamo zo zákona.

Sťažovateľ zastáva názor, že právna klasifikácia jeho nároku má vplyv tak na jeho nárok, ako aj na dĺžku premlčacej lehoty, čo sa týka jeho uplatnenia na súde, pretože premlčacia lehota je rozdielna (podľa Občianskeho zákonníka, t. j. ak ide o majetkový nárok podľa zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadaní majetkových nárokov v družstvách v znení neskorších predpisov, a podľa Obchodného zákonníka, ak sa nárok bude posudzovať ako nárok z obchodno-záväzkového vzťahu).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti polemizuje s vyslovovanými právnymi názormi označených súdov. Napokon však dospieva k záveru o porušení jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Navrhuje, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo žalobcu L. B. nar. ... vyplývajúceho z porušenia jeho základných majetkových práv podľa čl. 127 Ústavy SR bolo postupom Okresného súdu v Komárne a Krajského súdu v Nitre porušené.

2. Rozsudky Okresného súdu v Komárne zo dňa 16.1.2008 sp. zn. 4 Cb 2/2006 a Krajského súdu v Nitre zo dňa 15.5.2008 sp. zn. 26 Cob 47/2008 sa zrušujú.

3. Okresnému súdu v Komárne sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod spisovou značkou 4 Cb 22/2006 konal a znova rozhodol.

4. L. B. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 30.000.-Sk (slovom tridsaťtisíc korún), ktoré mu je Okresný súd Komárno povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.

5. Okresný súd Komárno je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia (2 právne úkony vykonané v roku 2008 v zmysle ust. § 11 ods. 2 sa predmet sporu dá oceniť peniazmi, preto sa trovy vypočítajú v zmysle ust. § 10 ods. 1 z hodnoty 53.894.-Sk § 14 ods. 1 písm. a, c, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb) L. B. v sume 5.280.-Sk (slovom päťtisíc dvestoosemdesiat korún), advokátovi JUDr. L. A., K., na jeho účet vo VÚB K. č. ... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohoto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05).

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň

zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva by ešte mohlo dochádzať a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase by mohla ešte trvať (II. ÚS 387/06, IV. ÚS 105/08).

Preto, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k namietaným zbytočným prietáhom v konaní nemohlo dochádzať, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

1. Pokiaľ ide o sťažnosť sťažovateľa v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Cb 22/2006, ale aj krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob 47/2008, ústavný súd konštatuje, že v čase podania sťažnosti ústavnému súdu označené konanie už na okresnom súde ani na krajskom súde neprebiehalo, pretože okresný súd potom, ako vec rozhodol (16. januára 2008), po podaní odvolania ju postúpil krajskému súdu, ktorý o odvolaní rozhodol 15. mája 2008 a vec bola vrátená okresnému súdu na doručenie odvolacieho rozhodnutia 3. júla 2008, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 11. júla 2008.

Z uvedeného vyplýva, že k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovateľa postupom okresného súdu a krajského súdu v označených konaniach v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nemohlo dochádzať.

Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť podaná proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Cb 22/2006, ako aj proti postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob 47/2008 je zjavne neopodstatnená, a preto ju podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol.

2. Namietané porušenie práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 26 Cob 47/2008 sťažovateľ

odôvodňuje tým, že krajský súd (a ani okresný súd) nesprávne aplikoval plynutie premlčacej lehoty, pretože vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia právneho vzťahu, z ktorého mal vzniknúť nárok žalobcu, a to z toho dôvodu, že tento vzťah uznal za obchodno-právny vzťah.

Vzhľadom na skutočnosti uvedené v sťažnosti ústavný súd preskúmal rozsudok krajského súdu č. k. 26 Cob/47/2008-278 z 15. mája 2008, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 4 Cb/22/2006-260 zo 16. januára 2008, či nevykazuje znaky svojvoľnosti a arbitrárnosti a či je ústavne akceptovateľný.

Krajský súd v označenom rozsudku ku skutočnostiam uvádzaným aj v sťažnosti sťažovateľa uviedol:

„Ako z obsahu spisu vyplýva, navrhovateľ bol členom Poľnohospodárskeho družstva v D., ktoré vzniklo na základe schválenia transformačného projektu schváleného na členskej schôdzi dňa 6. 11. 1992 v súlade so zákonom č. 42/92 Zb.. Navrhovateľ sa teda sial členom pretransformovaného družstva. Následne na základe rozhodnutia Členskej schôdze Poľnohospodárskeho družstva D. dňa 8. 3. 1996 došlo k zmene právnej formy z Poľnohospodárskeho družstva D. na akciovú spoločnosť, ktorá vznikla dňom 1.4.1996 s názvom A. D. a.s.. V čase, keď bolo navrhovateľovi oznámené, že dôjde k zmene právnej formy z družstva na akciovú spoločnosť, navrhovateľ neurobil voči družstvu žiadny právny úkon ohľadne ukončenia svojho členstva v družstve. Navrhovateľ teda z družstva nevystúpil, a taktiež nebol z družstva vylúčený.

Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 42/92 Zb. pokiaľ podľa transformačného projektu nedôjde k transformácii družstva na obchodnú spoločnosť, určia stanovy družstva premeneného“ podľa tohto zákona, aká časť vypočítaného majetkového podielu člena je zahrnutá do nedeliteľného fondu družstva. Pokiaľ sa oprávnená osoba nestane účastníkom právnickej osoby podľa transformačného projektu a je podnikateľom v odbore predmetu - činnosti výrobného alebo spotrebného družstva alebo vykonáva poľnohospodársku výrobu v prípade poľnohospodárskeho družstva, musí sa jej majetkový podiel vydať do 90 dní odo dňa, keď oprávnená osoba o vydanie písomne požiadala.

V súvislosti so schválením transformačného projektu Poľnohospodárske družstvo D.

navrhovateľovi umožnilo, že výška jeho majetkového podielu predstavuje sumu 88.272,74 Kč, a to pripisom zo dňa 18.11.1992. Z uvedeného vyplýva, že navrhovateľ sa stal členom družstva po schválení transformačného projektu, a teda sa stal účastníkom právnickej osoby podľa transformačného projektu vypracovaného v súlade so zákonom č. 42/92 Zb. V zmysle už citovaného ustanovenia teda navrhovateľovi nevznikol nárok na vydanie majetkového podielu.

Podľa § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka pri zániku členstva za trvania družstva má doterajší člen nárok na vyrovnací podiel.

Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia nárok na vyrovnací podiel je splatný uplynutím 3 mesiacov od schválenia účtovnej závierky za rok, v ktorom Členstvo zaniklo. Nárok na podiel na zisku vzniká len za obdobie trvania členstva.

Podľa § 255 ods. 2 Obchodného zákonníka člen, ktorý nesúhlasí s prevodom svojich členských práv a povinností na právneho nástupcu družstva môže z družstva vystúpiť ku dňu, keď má k tomuto prevodu dôjsť, ak to oznámi predstavenstvu do jedného týždňa po uznesení členskej schôdze. Nárok na vyrovnací podiel podľa § 233 je povinný uhradiť členovi, ktorý z družstva vystúpil právny nástupca družstva do jedného mesiaca odo dňa, keď na neho prešlo imanie družstva.

Podľa § 69 ods. 6 Obchodného zákonníka účinného v čase keď došlo k zmene právnej formy, každému zo spoločníkov zaniknutej spoločnosti vzniká vklad do majetku novej spoločnosti alebo družstva vo výške jeho podielu na majetku doterajšej spoločnosti pokiaľ z rozhodnutia o zrušení spoločnosti nevyplýva niečo iné.

Z obsahu citovaných ustanovení dospel odvolací súd k záveru, zhodne ako súd prvého stupňa, že navrhovateľovi nevznikol nárok ani na vydanie vyrovnávacieho podielu. V prvom rade je potrebné uviesť, že nebola splnená podmienka § 233 ods. 1 Obchodného zákonníka, totiž že členstvo navrhovateľa v družstve nezaniklo za trvania družstva, keďže ako navrhovateľ samotný uvádza, jeho členstvo zaniklo dňom 1.4.1996, kedy vznikla spoločnosť A. D. a.s.. Podľa navrhovateľa samotného teda jeho členstvo zaniklo súčasne so zánikom družstva.

Zákon v § 233 ods. 1 podmienku pre výplatu vyrovnávacieho podielu určuje, že k výplatu vyrovnacieho podielu dôjsť len pri /úniku členstva za trvania družstva. V prípade, ak družstvo zaniká, resp. mení právnu formu, nárok na vyrovnávací podiel nevzniká.

V zmysle § 255 ods. 2 Obchodného zákonníka by navrhovateľovi teoreticky mohol vzniknúť nárok na výplatu vyrovnacieho podielu, avšak musel by splniť podmienku, ktorá vyplýva z ustanovenia § 255 ods. 2, ktorou je oznámenie predstavenstvu do jedného týždňa po uznesení členskej schôdze o zmene právnej formy, že mieni z družstva vystúpiť. Navrhovateľ ako to potvrdil aj v konaní pred odvolacím súdom nepožiadaval družstvo pri zmene právnej formy o výplatu vyrovnacieho podielu v súvislosti so zmenou právnej formy, a preto mu nárok na vyrovnávací podiel ani podľa citovaného ustanovenia nevznikol.

Podľa už citovaného § 69 ods. 6 Obchodného zákonníka je preto možné konštatovať, že keďže navrhovateľovi nezaniklo členstvo družstva v súvislosti so zmenou právnej formy a svojím majetkom sa podieľal aj na vzniku akciovej spoločnosti, stal sa navrhovateľ podielnikom v spoločnosti A . D. a.s..

Z uvedených dôvodov je preto možné konštatovať, že navrhovateľovi nevzniklo právo ani na vydanie majetkového podielu a následne ani na vydanie vyrovnáacieho podielu, navyše taktiež možno konštatovať zo záverov súdu prvého stupňa, že v prípade, ak by aj takéto právo navrhovateľovi vzniklo, bolo by podľa už citovaných ustanovení uvedených v rozhodnutí súdu prvého stupňa takéto právo premlčané.

Na základe uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil. “

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného

súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

O arbitrárnosti, resp. svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Opierajúc sa o uvedené bolo úlohou ústavného súdu už pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či označený rozsudok krajského súdu nie je zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný, a zároveň má za následok porušenie označeného práva sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu označený rozsudok krajského súdu nemožno hodnotiť ani za svojvoľný, ani arbitrárny. Z odôvodnenia vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd výslovne uviedol dôvody, na základe ktorých potvrdil rozhodnutie okresného súdu, uviedol a zdôvodnil dostatočným spôsobom svoj právny názor a jeho rozhodnutie je podľa názoru ústavného súdu preto ústavne akceptovateľné a udržateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že okolnosti uvádzané v tejto časti sťažnosti sťažovateľa nenaznačujú, že by napadnutý rozsudok krajského súdu mal také nedostatky, ktoré by mohli viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2008